

Epistola lui Iacov (5)

Capitolul 5

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 16.07.2021, Actualizat: 16.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Credința se dovedește prin felul în care procedăm cu nedreptatea (versetele 1-13)

Versetul 1

Iacov 5.1: Veniți acum, bogaților, plângeți, tânguindu-vă de nenorocirile voastre care vin peste voi.

Lucrurile pe care le întâlnim în prima parte a acestui capitol arată clar că unii dintre cei care se declarau creștini cu siguranță nu erau mântuiți. Modul în care Iacov se adresează acestor oameni „bogați” arată că el nicidecum nu-i considera credincioși. El nici măcar nu-i numește aici „frați” - așa cum s-a adresat până acum auditoriului său în această scrisoare (Iacov 1.2,9,16,19; 2.1,14; 3.1 etc.).

Iacov îi avertizează pe acești falși mărturisitori cu privire la judecata viitoare. El le spune că ei trebuie să „plângă și să se tânguiască” pentru că „nenorocirea” lor s-ar putea abate asupra lor în orice moment și ca urmare ar pierde totul. Judecata va veni peste ei din cauza necredinței lor față de Dumnezeu și a tratamentului lor rău pe care l-au făcut iudeilor deveniți credincioși. Acest lucru s-a întâmplat la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Istoricii ne spun că majoritatea creștinilor au părăsit orașul Ierusalim și împrejurimile acestuia, înainte ca armatele romane să năvălească asupra lor. Ei au ținut cont de avertismentul dat de Domnul în Luca 21.20-24. Iudeii necredincioși nu au luat în seamă avertismentul și au fost cucerii de romani și, ca urmare, au căzut sub această judecată. Această judecată era atât de sigură încât Iacov le spune acestor oameni bogați că ei ar trebui deja acum să înceapă să plângă.

Patru păcate deosebit de mari ale bogaților (versetele 2-6)

- Strângerea de comori (Iacov 5.2,3)
- Practici înșelătoare în relațiile cu angajații lor (Iacov 5.4)
- Necumpătare/egoism (Iacov 5.5)
- Persecutarea fraților lor (drepti) (Iacov 5.6)

Ceea ce a stat la baza lăcomiei lor nestăpânite după bogăție și putere a fost păcatul setei de câștig. Aceasta i-a împins în practicile lor rele. A fost deosebit de trist că aceste practici rele au fost efectuate pe cheltuiala celor cu care ei au mărturisit că au o credință comună - proprii lor frați! De aceea, în această epistolă se face cea mai severă mustrare acestor mărturisitori falși.

Păcatul strănerii de bunuri materiale (versetele 2,3)

Versetele 2,3

Iacov 5.2,3: Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc. V-ați strâns comori în zilele din urmă.

Deși păcatul de a acumula lucruri pământești este condamnat în Scriptură (Eclesiastul 5.10-13; Psalmul 39.6; Proverbele 23.4,5), acești iudei bogați, care cunoșteau bine aceste Scripturi, „au strâns comori în zilele din urmă¹”. Iacov îi avertizează că judecata lui Dumnezeu va fi îndreptată împotriva acestor imoralități. Pentru a sublinia caracterul trecător al posesiunilor materiale, el le spune că „hainele lor au fost mâncate de molii” și că „aurul lor și argintul au ruginit.” Comorile lor se vor strica și vor deveni inutile. Ideea aici este că bogățiile pot fi acumulate în așa măsură încât să se strice și să devină inutile. În termeni foarte practici, el ne arată că nu este voia lui Dumnezeu, ca oamenii să acumuleze inutil haine în dulapuri și să îngrămădească bani la bănci.

Biblia nu spune că este un păcat să fii bogat, dar ne învață că acumularea de bogății este păcat. Bogăția, care nu a fost consacrată lui Dumnezeu, este ceea ce Iacov condamnă aici. Domnul Isus a învățat în cel mai simplu limbaj: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina strică și unde hoții sparg și fură” (Matei 6.19).

Partea proastă a bogăției, pe care o dobândiseră acești iudei, era că ea fusese obținută prin mijloace nedrepte. Iacov îi asigură că pentru aceasta ei vor fi trași la răspundere corespunzător. Ochii lor le-au fost deschiși, ca să vadă pieirea bogăției lor: „rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc.” Acesta este un limbaj figurat care indică faptul că acești oameni bogați ar simți o mare tristețe la pierderea posesiunilor lor - ca să nu mai vorbim de pierderea sufletelor lor (Marcu 8.36). Lecția de aici este că este o prostie să acumulezi bunuri - fie că este vorba de alimente, haine sau bani. Acești oameni bogați au acumulat comori pentru „zilele de pe urmă”, dar nu vor trăi să vadă zilele de pe urmă, ca să le savureze, deoarece romanii vor invada țara și o vor distruge.

Practici înșelătoare (versetul 4)

Versetul 4

Iacov 5.4: Iată, plata lucrătorilor care au secerat ogoarele voastre, care este oprită de voi pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.

Al doilea mare păcat, de care s-au făcut vinovați acești iudei bogați, a fost că ei au înșelat pe cei care au lucrat pentru ei. „Plata” lucrătorilor, care au recoltat câmpurile lor, a fost „reținută” prin fraudă. Aceasta nu a fost o neglijență din partea lor, ci o acțiune deliberată de a plăti prost pe muncitorii agricoli săraci. Ce a făcut ca acest lucru să fie atât de trist a fost faptul că mulți dintre ei au fost proprii lor frați, care au mărturisit credința comună în Domnul Isus! Acest lucru nu a fost numai o încălcare a Legii lui Moise (Deuteronomul 19.13; 24.14,15), dar era și o contrazicere a învățăturii Domnului Isus (Luca 6.31,36). Era, de asemenea, contrară învățăturii apostolului Pavel (Coloseni 4.1). Este clar că mărturisirea lor de credință nu era autentică.

Iacov le-a spus acestor oameni bogați că Dumnezeu a văzut practicile lor rele și că El a auzit strigătele poporului Său suferind: „Strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” Am putea fi tentați să gândim că Domnul este indiferent față de nedreptățile care se săvârșesc împotriva noastră, dar acest lucru nu este adevărat. Doar pentru că El nu acționează conform planului nostru de timp, nu înseamnă că Lui nu-I pasă. Apostolul Petru

spune tuturor celor care ar putea fi ispitiți să gândească așa: „El îngrijește de voi” (1. Petru 5.7). Domnul este profund interesat de toate cele referitoare la poporul Său (Exodul 2.23,24; Zaharia 2.8). Dacă aici este menționat „Domnul oștirilor [Savaot]”, este pentru a sublinia faptul că Cel care poruncește oștirilor cerului, intervine cu putere în favoarea poporului Său greu încercat, care este asuprit pe nedrept. Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu toți cei care acumulează bogății prin asuprirea angajaților lor își vor găsi justa răsplătire.

Păcatul necumpătării (versetul 5)

Versetul 5

Iacov 5.5: Ați trăit în lux pe pământ și v-ați desfătat; v-ați săturat inimile ca într-o zi de înjunghiere.

Al treilea păcat al acestor oameni bogați a fost necumpătarea. Ei trăiau în petreceri. Iacov spune: „Ați trăit în lux pe pământ și v-ați desfătat.” Un astfel de stil de viață poate duce la insensibilitate față de nevoile celorlalți. Acești desfrânați nedrepti s-au făcut pe ei înșiși centrul vieții lor, în timp ce aceia care au fost exploatați de ei erau în nevoie. Ei s-au „tratat” pe ei înșiși ca într-o „zi de măcel”. Aceasta este o imagine a soldaților care jefuiesc cu lăcomie prada dușmanilor lor învinși și luptă pentru bogăție.

Prigonirea celor drepti (versetul 6)

Versetul 6

Iacov 5.6: L-ați condamnat, l-ați ucis pe cel drept; el nu vi se împotrivese.

Al patrulea rău al acestor oameni bogați a fost persecuția lor împotriva celor drepti. Ei i-au condamnat și i-au ucis pe urmașii neprihăniți ai lui Hristos. Făcând acest lucru, ei au arătat același caracter de necredință și răutate ca și iudeii necredincioși care Îl ucisese pe Hristos – „Cel sfânt și Drept” (Faptele apostolilor 3.14). Uciderea celor drepti se referă aici la crimele „judiciare”. Adică, acești oameni bogați și răi ar abuza de sistemul judiciar pentru a executa sentința (pe nedrept) asupra acestor credincioși neprihăniți. Aceasta se vede din faptul că condamnarea lor este menționată înainte de a fi uciși. Acești oameni săraci au fost aduși la judecată și acuzați pe nedrept de acești oameni fără scrupule și răi (Iacov 2.6). Deoarece ei nu aveau nici o posibilitate să se apere, au fost executați în baza sistemului juridic. „El nu vi se împotrivese” se referă în mod evident la faptul că acești inculpați nu aveau nicio putere, să se apere împotriva acestei nedreptăți.

Aceste lucruri ne arată la ce poate duce lăcomia. Ceea ce a început ca o acumulare excesivă de bogăție s-a încheiat cu uciderea celor care stăteau în calea realizării acestui obiectiv! Acest lucru ar trebui să fie un avertisment serios pentru creștini de a nu se lăsa prinși în acumularea de bogății. Bogăția, care nu a fost consacrată lui Dumnezeu, va ruina pe posesorul ei.

Pericolele unei reacționări false la nedreptățile care ni se fac

(versetele 7-13)

După ce Iacov i-a avertizat pe bogații necredincioși din această comunitate mixtă de oameni care se declară creștini, el se întoarce să se adreseze aceluia, care sunt credincioși adevărați, prin aceea că îi numește „frați”.

Acești oameni săraci au fost exploatați - în special la locul de muncă. Întrebarea este, ce ar trebui ei să facă împotriva acestei nedreptăți? Probabilitatea este mare ca noi să fim atât de împovărați de lucrurile prin care am fost nedreptățiți, încât intrăm într-o stare sufletească proastă. De aceea, Iacov anticipează trei reacții carnale, pe care o persoană aflată în astfel de situații le-ar putea avea în mod normal, iar el își îndeamnă ascultătorii în consecință.

Răzbunarea (versetele 7,8)

Versetele 7,8

Iacov 5.7,8: Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă rodul prețios al pământului, având îndelungă-răbdare pentru el, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului s-a apropiat.

Primul lucru, pe care îl abordează Iacov, este tendința de a vrea să ne răzbunăm - de a ne răzbuna. Desigur, el nu prezintă acest lucru ca fiind răspunsul pentru frații săi care suferă. În schimb, el spune: „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului.” Acesta este o aluzie la arătarea Domnului [în putere și glorie]. (Adevărul despre răpire era o revelație deosebită dată apostolului Pavel, pentru că el s-o vestească credincioșilor; este puțin probabil ca aceasta să fi fost cunoscută în momentul scrierii acestei epistole.)

Ca răspuns la aceste nedreptăți, Iacov nu spune: „Formați un sindicat, fraților. Apără-ți drepturile voastre în această lume și opuneți-vă acestor lucruri.” Nu, ei nu trebuiau să se împotrivescă acestor nedreptăți, ci să aștepte cu răbdare pe Domnul, care va veni. La fel ca un „agricultor”, după ce a semănat sămânța în pământ el trebuie să aștepte „ploaia timpurie și târzie” înainte de a-și culege recolta, la fel ar trebui și acești frați și aceste surori, care treceau prin multe suferințe, să aștepte răbdători „venirea Domnului”. Ei trebuiau să arate credința lor prin răbdare și perseverență în aceste nedreptăți din partea falșilor lor frați (iudeii necredincioși). Aceasta este subliniată de faptul că cuvântul „răbdare” este folosit de cinci ori în aceste câteva versete. Apostolul Petru este de acord cu acest lucru: „Dar dacă, făcând binele și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu” (1. Petru 2.20).

Ceea ce spune Iacov aici este că relele din lumea aceasta nu vor fi îndreptate până când Domnul va apărea și va lua în mână Sa frâiele guvernării (Apocalipsa 11.15). Creștinii trebuie să „aibă răbdare” și să aștepte până atunci. Să te ocupi deja acum cu nedreptățile din societate și să încerci să le îndrepti înseamnă să acționezi înainte ca Domnul să intervină în această chestiune. Urmează un „timp de îndreptare” pentru această lume (Evrei 9.10); acesta va începe atunci când Domnul intervine în judecată. Atunci dreptatea va domni (Isaia 32.1).

Oricine trăiește în această lume pentru o perioadă de timp mai lungă se confruntă inevitabil cu ceva ce i se face și care este nedrept - fie la locul de muncă, fie în viața particulară. Lupta dintre capitaliști și clasa muncitoare există și astăzi. Ce trebuie să facă creștinii în fața luptelor de la locul de muncă și a altor lucruri nedrepte, care se întâmplă în societate? Ei nu trebuie să se alăture asociațiilor de oameni care au fost formate pentru a lupta împotriva acestor nedreptăți - oricât de bine intenționate ar fi ele - ci pur și simplu să fie „răbdători” până la „venirea Domnului”. Va veni o vreme când nedreptățile din societate vor fi îndreptate, când Domnul va judeca această lume cu dreptate timp de o mie de ani (Faptele apostolilor 17.31). Sfânta Scriptură nu învață că creștinii trebuie să se amestece acum în lucruri pentru a le îndrepta, pentru că noi „nu suntem din lumea aceasta” (Ioan 18.36). Dacă avem sentimentul că s-a profitat de noi, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ci dați loc mâniei, pentru că este scris: «A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul” (Romani 12.19). În timp ce așteptăm, trebuie să ne încredințăm Aceluia care judecă cu dreptate în toate aceste lucruri.

Aceste situații sunt un alt domeniu din viața noastră în care putem demonstra autenticitatea credinței noastre. Deoarece suntem beneficiarii harului lui Dumnezeu și ai multor binecuvântări și privilegii spirituale, ne putem permite să arătăm har altora - chiar dacă ne-au tratat rău (Luca 6.28). S-ar putea ca printr-o astfel de atitudine unii să se convertească la Hristos (Romani 12.20, 21; Proverbele 25.21,22).

A se plânge (versetele 9-11)

Versetele 9-11

Iacov 5.9-11: Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați. Iată, Judecătorul stă înaintea ușii. Fraților, luați ca exemplu de suferință și de îndelungă-răbdare pe profeții care au vorbit în Numele Domnului. Iată, îi numim fericiți pe cei care au răbdat: ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut sfârșitul dat lui de Domnul, pentru că Domnul este plin de milă și îndurător.

O altă tendință este aceea de a se „plânge” de situație. Plângerea [geamătul] mărturisește însă despre o stare spirituală rea; ea provine adesea din faptul că nu ne supunem la ceea ce Dumnezeu a îngăduit în viața noastră. De aceea, Iacov spune: „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților.” De asemenea, el avertizează că, dacă o situație devine o problemă permanentă, Dumnezeu, Tatăl nostru, va trebui probabil să Se ocupe de noi în căile Sale de guvernare pentru a ne corecta proasta dispoziție. El ne reamintește, că „Judecătorul stă înaintea ușii”. Adică, Dumnezeu, Tatăl nostru este gata să acționeze ca Judecător în viața noastră atunci când este necesar (1. Petru 1.17). Nu este vorba despre judecata de condamnare. Condamnarea este un lucru irevocabil și definitiv, din care un om nu poate fi eliberat. Toți cei care nu sunt mântuiți în lume sunt în prezent „sub judecata lui Dumnezeu”, dar ei nu sunt încă condamnați (Romani 3.19; Ioan 3.36). Judecata lui Dumnezeu este o sentință din care omul poate fi eliberat, dacă el vine la Hristos și devine mântuit (Ioan 5.24). Prin aceasta ei nu numai că devin eliberați de judecată, dar și devin plasați într-o poziție înaintea lui Dumnezeu „în Hristos”, în care nu poate exista nicio „condamnare” (Romani 8.1). Dar dacă oamenii nu vor să creadă, „judecata” lor îi va duce la „condamnare” (Romani 5.16).

Ca un exemplu despre cum trebuie să ne comportăm în aceste situații dificile, Iacov ne îndreaptă atenția spre profeții din vechime. Ei au suferit necazuri cu „răbdare”. Toți cei care i-au urmat pe calea credinței îi numesc „fericiți” pentru că au „răbdat” și au a suferit cu perseverență. Noi îi admirăm și îi onorăm pentru viața lor plină de zel și de devotament. Unul dintre patriarhi (Iov) ne este dat în mod deosebit ca exemplu de „răbdarea” pe care ar trebui să o avem în suferința noastră. „Sfârșitul dat lui de Domnul” se referă la sfârșitul pe care Domnul îl avea în vedere pentru Iov în încercarea sa. El era un om bun care a devenit și mai bun, și astfel „Domnul a binecuvântat mai mult sfârșitul lui Iov decât începutul lui” (Iov 42.12). El a găsit realmente ceva foarte bun prin perseverarea în încercare.

Jurând cu jurămintă (versetul 12)

Versetul 12

Iacov 5.12: Dar înainte de toate, frații mei, nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ; ci „da” al vostru să fie „da” și „nu” al vostru să fie „nu”, ca să nu cădeți sub judecată.

Un alt lucru, pe care ai putea fi tentat să îl faci, atunci când ai fost înșelat, este să juri că te vei răzbuna. Iacov anticipează acest lucru și spune: „Dar înainte de toate, frații mei, nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ.” În astfel de situații, am putea fi înclinați să invocăm judecata lui Dumnezeu peste cei care ne-au făcut nedreptate. Dar, ca și creștini, nu trebuie să facem rugăciuni de blestemare și rugăciuni de judecare asupra altora. În privința aceasta Domnul este modelul nostru: care, „suferind, nu amenința” (1. Petru 2.23).

Partea noastră este să așteptăm ca Domnul să lucreze în aceste chestiuni. Judecata este lucrarea Lui, nu a noastră. El poate chiar să îndrepte unele lucruri înainte să vină ziua în care lucrurile vor fi îndreptate. El ar putea foarte bine să-i facă pe unii să îndrepte greșelile pe care ni le-au făcut - este dreptul Lui.

Jurământul cu jurămintă și făgăduieli solemne era obișnuit în vechea epocă sub Lege (Numeri 30; Eclesiastul 5.4-6), dar a invoca Numele lui Dumnezeu, sau al cerului și al pământului, în focul bătăliei pentru a ne răzbuna împotriva dușmanilor noștri nu este modul creștin de a proceda cu încălcarea drepturilor. „Da” al nostru ar trebui să fie pur și simplu un „da” și „nu” al nostru ar trebui să fie un „nu”, și asta în toate relațiile noastre interpersonale. Adică, cuvântul nostru, atunci când spunem „da” sau „nu” ar trebui să fie suficient pentru a-i face pe oameni să aibă încredere în noi. Deoarece caracterul nostru creștin este de așa natură încât facem ceea ce spunem, și nu există nici o nevoie ca noi să ne susținem cuvântul cu un jurământ.

Versetul 13

Iacov 5.13: Suferă cineva dintre voi? Să se roage! Este cineva bucuros? Să cânte psalmi!

În loc să privim spre cer și să jurăm, Iacov ne spune să privim spre cer și să ne „rugăm”. Aceasta este adevărata sursă de ajutor a creștinului atunci când a fost tratat pe nedrept. Din

nou, Domnul Isus este exemplul nostru. Când a fost tratat rău, El „S-a încredințat Celui care judecă drept” (1. Petru 2.23).

Iacov încheie această temă spunând: „Este cineva bucuros? Să cânte psalmi!” Prin această afirmație, el a anticipat că credința sfinților va ajunge la nivelul în care ei vor accepta aceste lucruri de la Domnul într-un spirit de laudă și de mulțumire. Mulți creștini persecutați au făcut exact acest lucru. Ei au s-au ridicat atât de mult deasupra relelor care au fost săvârșite împotriva lor, încât s-au dus la moarte realmente cu o cântare de laudă pe buze (Faptele apostolilor 5.41; 16.25; Evrei 10.34)! Aceasta este dovada supremă a autenticității credinței unei persoane.

Punctul semnificativ, care poate fi văzut în toate acestea, este că Dumnezeu nu este indiferent la nedreptățile făcute poporului Său. El se va ocupa de toate acestea la timpul Său. Între timp, nu trebuie să ne luăm problema în propriile mâini și să ne răzbunăm. Noi trebuie să lăsăm totul în seama Domnului: „«A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul” (Romani 12.19). Până atunci, trebuie să suferim necazurile în spirit de îndelungă-răbdare și răbdare, suferind necazuri (2. Timotei 4.5). În aceasta se arată o credință autentică, care este convinsă că Domnul va îndrepta totul la timpul Său. Acest lucru este, de asemenea, dezvăluit într-un mod foarte practic în faptul că nu trăim pentru această lume, ci pentru o altă lume în care Hristos este centrul.

Credința se dovedește prin purtarea noastră de grijă pentru bolnavi – corporal și spiritual (versetele 14-20)

Versetele 14-18

Iacov 5.14-18: Este cineva bolnav între voi? Să-i cheme la sine pe bătrânii adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în Numele Domnului; și rugăciunea credinței îl va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și, dacă a făcut păcate, i se va ierta aceasta. Mărturisiți-vă deci unii altora greșelile și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are cererea fierbinte a celui drept. Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni; și s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul.

În vechea epocă mozaică a Legii, unei persoane care umbla cu sinceritate cu Dumnezeu i s-a promis îndurarea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. O îndurare de acest fel era că persoana va fi sănătoasă. Un om credincios și ascultător putea să se aștepte să fie cruțat de boală (Exodul 15.26; Deuteronomul 7.15). În creștinism însă acest lucru nu este neapărat așa, deși există o îngrijire specială de păzire pentru „cei care cred”, ceea ce este cu mult mai mult decât grija lui Dumnezeu pentru toți oamenii (1. Timotei 4.10). A crede în Domnul Isus Hristos nu înseamnă că suntem scutiți de a ne îmbolnăvi. De exemplu, apostolul Pavel a umblat cu Dumnezeu, dar a avut „slăbiciuni” în trupul său (2. Corinteni 12.7-10). În epoca actuală Dumnezeu folosește lucruri precum boala pe drumul de credință pentru a ne învăța lecții valoroase și pentru a ne forma caracterul creștin.

De aceea este o greșală să credem că invitația Evangheliei include o promisiune de bogăție

și scăpare de boală. Cei care propovăduiesc această falsă „evanghelie a prosperității” amestecă elemente iudaice cu creștinismul. Un astfel de mesaj face apel la cele mai profunde dorințe ale naturii pofticioase a omului căzut și îl atrage în mărturia creștină pe baza unui motiv fals - și anume, pentru a obține sănătate și bogăție. În multe cazuri, în sufletele lor nu a avut loc nicio lucrare de credință autentică. Scriptura sugerează că Dumnezeu poate eventual, dacă este necesar, să permită să avem parte de boală, pentru a ne corecta. Sau că El poate permite boala în viața noastră chiar și atunci când umblăm corect. Orice ni s-ar întâmpla, atunci când ne lovește boala, trebuie să înțelegem că tot ceea ce se întâmplă în viața noastră este îngăduit de Domnul pentru binele și binecuvântarea noastră. Nu trebuie să privim o boală, care vine peste noi, ca pe un accident, ci să vedem mâna Domnului în ea. Acest principiu a fost deja menționat în primul capitol.

Rugăciunea bătrânilor (versetele 14,15)

Versetele 14,15

Iacov 5.14,15: Este cineva bolnav între voi? Să-i cheme la sine pe bătrânii adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în Numele Domnului; și rugăciunea credinței îl va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și, dacă a făcut păcate, i se va ierta aceasta.

În cadrul vechiului legământ, Dumnezeu a fost credincios în tot ceea ce a promis. Chiar și atunci când poporul s-a îndepărtat mult de El și a trebuit să-l pedepsească, El și-a amintit de el cu îndurare (Habacuc 3.2) și i-a acordat semnele puterii Sale de vindecare, atunci când cineva era bolnav. Evenimentele deosebite, care au avut loc la „scăldătoarea din Siloam” sunt un exemplu în acest sens (Ioan 5.1-5). Un înger se cobora la anumite momente și tulbura apa din bazin, iar cel care intra primul în bazin era vindecat. Deoarece aceste haruri se întâmplau sporadic, o persoană trebuia să aștepte destul de mult timp pentru o astfel de binefacere a lui Dumnezeu - și binecuvântarea acordată se baza întotdeauna pe faptul că persoana trebuia să facă ceva pentru a o obține (Galateni 3.12).

Acum, când acești credincioși iudei erau adunați pe teren creștin și se aflau în Adunare, unde era „Numele Domnului”, ei aveau un remediu pentru cazuri de boală, care era mai bun decât ceea ce ei cunoscuseră în iudaism. O persoană bolnavă putea chema pe „bătrânii adunării”, pentru ca ei să vină la ea, pentru a se „ruga pentru ea”. Ei ungeau bolnavul „cu untdelemn” în Numele Domnului Isus, și „rugăciunea de credință” a lor ar „vindeca pe cel bolnav”. Aceasta nu a fost un lucru temporar, așa cum a fost la scăldătoarea din Siloam, ci era ceva care se putea face în orice moment. Prin chemarea bătrânilor din „adunare”, persoana a arătat credința în faptul că acum exista un loc nou, unde Domnul locuia cu autoritatea Sa - în adunarea sfinților adunați în Numele Lui. (Matei 18.19,20; 1. Corinteni 5.4).

Iacov spune: „Domnul îl va ridica”. Observă: puterea de a vindeca nu se află în bătrâni, deși unele persoane din acele zile puteau avea darul de a vindeca (1. Corinteni 12.9). Puterea nu se afla nici în „untdelemnul” pe care l-au folosit bătrânii. Nu este vorba despre câtă credință aveau bătrânii sau câtă credință avea bolnavul, ci despre simpla credință în Domnul Isus în legătură cu acest act măreț de vindecare. Este „Domnul”, Cel care ridică persoana. De aceea

toată gloria și toată lauda se cuvin Lui.

Unii au crezut că această procedură (ungerea cu untdelemn a unui bolnav) era o prescripție iudaică specială pentru timpul acela, în care lucrurile erau în tranziție de la iudaism la creștinism și, prin urmare, nu este pentru creștinii de astăzi. Acest lucru rezultă din faptul că apostolii au folosit untdelemnul pentru ungere în slujba lor pământească; această slujbă a avut legătură cu instaurarea Împărăției pe pământ (Marcu 6.13). Deoarece în creștinism noi suntem cetățeni ai cerului (Filipeni 3.20), ei au tras concluzia că noi nu ar trebui să folosim astfel de ritualuri în această epocă. De altfel, există lucruri exterioare care sunt folosite în rânduiala creștină: pâinea și vinul sunt folosite la frângerea pâinii, apa este folosită la propriu la botez, iar surorile poartă acoperitoare de cap. Acestea sunt lucruri externe care sunt folosite în adevăratul sens al cuvântului în creștinismul de astăzi. Prin urmare, nu există niciun motiv să se gândească că utilizarea untdelemnului în adevăratul sens al cuvântului în astfel de cazuri este ceva ce nu ar trebui să fie practicat în creștinism. H.A. Ironside, în cartea sa despre Epistola lui Iacov, menționează că fratele Darby și fratele Bellett au acționat pe baza acestor versete în multe locuri din Dublin, și au avut loc multe vindecări remarcabile. Fratele J.B. Dunlop relatează că, în patru ocazii diferite, i-a chemat personal pe bătrâni să se roage pentru el și de fiecare dată a fost ridicat.

Boala ca urmare a păcatului

Fratele Darby scrie:

Nu mă îndoiesc că o mare parte a bolilor și încercărilor unui creștin credincios sunt disciplinări pe care Dumnezeu le trimite pe baza lucrurilor care sunt rele în ochii Săi, la care conștiința ar trebui să ia seama, dar care nu a făcut-o. Dumnezeu a fost constrâns să facă la noi ceea ce de fapt judecata de sine ar fi trebuit să facă.²

Dacă o boală, pe care Dumnezeu a adus-o în viața unui om, este urmarea unui anumit păcat și el se pocăiește, atunci Iacov spune că păcatele sale „îi vor fi iertate”. El pronunță acest lucru ca pe o promisiune. Acesta este un exemplu în care iertarea conform guvernării și iertarea administrativă merg împreună. Iertarea conform guvernării are de-a face cu faptul că Dumnezeu vede pocăința într-unul dintre copiii Săi rătăciți și înlătură măsura disciplinară (pedeapsa) pe care probabil i-a dat-o. Urmează iertarea de restabilire, care are de-a face cu faptul că cel rătăcit este readus în sufletul său în părtășia cu Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor sale (1 Ioan 1.9). Iertarea administrativă are de-a face cu faptul că bătrânii (în legătură cu adunarea) acordă iertarea unui credincios care se pocăiește (Ioan 20.23). Ea poate sta, de asemenea, în legătură cu readucerea unei persoane în părtășia credincioșilor, dacă ea a fost exclusă de la Masa Domnului (2. Corinteni 2.10).

Este demn de remarcat faptul că aici sunt folosite două cuvinte diferite în limba originală, care sunt traduse prin „bolnav” și, respectiv, „cel bolnav”. Prima apariție (Iacov 5.14) are legătură cu boala trupului, dar a doua apariție are de-a face cu suferința și cu un duh zdrobit (Iacov 5.15). Cea de-a doua utilizare a cuvântului apare doar într-un singur alt loc din Sfânta Scriptură. Acolo se spune: „ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.3). Acest lucru indică o stare de suferință psihică. Ceea ce vrem să spunem, este că Domnul poate

folosi rugăciunea de credință a bătrânilor pentru a înlătura dificultatea, indiferent dacă ea este fizică sau psihică.

Acest pasaj arată că boala fizică sau suferința sufletească pot fi legate de starea spirituală scăzută a unei persoane. După cum s-a menționat, contextul acestui pasaj din epistola lui Iacov are a face cu vindecarea bolilor cauzate de păcat în viața unui om. Faptul că aici se spune: „dacă a făcut păcate” arată însă că nu orice boală este urmarea judecării guvernării lui Dumnezeu pe baza unui păcat din viața unui om. În acest context fratele Darby a scris:

Nu ar fi însă corect să se presupună că toate neputințele sunt de această natură. Cu toate că uneori ele sunt, însă ele nu sunt trimise întotdeauna din cauza unui păcat.

De aceea bătrânii pot fi chemați să se roage pentru o persoană, dacă nu este în joc nici un păcat specific. Cu toate acestea, învățăm din 1 Ioan 5.16 că bătrânii au nevoie de un discernământ spiritual cu privire la oportunitatea de a se ruga pentru persoana respectivă în acest mod. Se spune: „Este un păcat spre moarte; pentru acesta nu spun să se roage.” Acest lucru înseamnă că, în unele cazuri, atunci când bătrânii își dau seama că este un păcat „spre moarte”, s-ar putea să nu se simtă liberi să se roage pentru vindecare.

În afară de aceasta trebuie remarcat faptul că bolnavul trebuie să „cheme” pe bătrâni. Bătrânii nu ar trebui să se amestece în ceea ce face Dumnezeu în viața unei persoane, și nu ar trebui să se ofere singuri pentru a se ruga pentru ea. Dumnezeu va onora credința persoanei bolnave, dacă ea îi cheamă pe bătrâni, chiar dacă chemarea este slabă.

Versetul 16a

Iacov 5.16a: Mărturisiți-vă deci unii altora greșelile [păcatele] și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.

Iacov continuă să arate că este posibil ca vindecarea, pentru care bătrânii au fost chemați să se roage, ar putea fi împiedicată. În cazul în care persoana are încă greșeli împotriva altora, pe care nu le-a rezolvat, sau dacă are mânie împotriva cuiva sau dacă nu poate ierta o persoană din anumite motive, atunci aceste lucruri trebuie să fie abordate mai întâi (Matei 5.23,24; Marcu 11.24-26). Iacov spune: „Mărturisiți-vă deci unii altora greșelile [păcatele] și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” Folosirea cuvintelor „deci” sau „prin urmare” și „ca să” arată că clarificarea acestor lucruri stă în legătură cu procesul de vindecare. Mărturisirea la care Iacov se referă aici, este, deci, cea ce cel care vrea să fie vindecat trebuie să o facă celui pe care l-a rănit, pentru ca astfel să nu existe nimic care să împiedice procesul de vindecare.

Între creștinii credincioși ar trebui să existe sinceritate și transparență. Când l-am rănit pe cineva - și „de multe ori” o facem (Iacov 3.2) - ar trebui să îndreptăm lucrurile și să ne mărturisim vina față de cel pe care l-am rănit. Și astfel Dumnezeu va răspunde cu bucurie rugăciunilor noastre în ceea ce privește vindecarea noastră trupească. Iacov nu îi încurajează pe credincioși să își dezvăluie unii altora, fără discernământ, păcatele pe care le-au comis înainte de a fi mântuiți - și care au fost condamnate și spălate prin sângele lui Hristos. Acesta

ar fi un exercițiu inutil și, în multe cazuri, pot chiar murdării foarte mult. Mărturisirea, la care se referă Iacov aici, se referă la o infracțiune de care s-a făcut vinovată persoana care caută vindecare și care a provocat probabil o ruptură în părtășia între frați și surori. Prin aceasta el vrea să spună că nu ne putem aștepta să fim vindecați de o boală trupească prin faptul că lăsăm pe bătrâni să se roage pentru noi, dacă avem o problemă nerezolvată cu un frate sau o soră.

Rugăciunea lui Ilie (versetele 16b-18)

Iacov 5.16b-18: Mare putere are cererea fierbinte a celui drept. Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni; și s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie și pământul și-a dar rodul.

Iacov ne dă apoi alte cuvinte de încurajare în legătură cu puterea rugăciunii. El spune: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept.” Pentru a ilustra puterea rugăciunii, el ne prezintă două rugăciuni ale lui Ilie (1. Împărați 17-18). Pentru a preîntâmpina orice gând că acest om ar fi fost un super sfânt, la a cărui viață de rugăciune nu ne-am putea ridica niciodată, Iacov ne amintește că el a fost un om „cu aceeași fire ca noi.” Ilie a experimentat eșecul, dar cu toate acestea Dumnezeu i-a răspuns la rugăciunile sale într-un mod remarcabil. Ele au primit un răspuns potrivit cu bunătatea din inima lui Dumnezeu, nu potrivit cu credințioșia lui Ilie. Acest lucru ar trebui să ne încurajeze să ne rugăm.

În legătură cu prima rugăciune a lui Ilie - ca „să nu plouă” - nu ar trebui s-o privim pe baza efectului juridic, ci pe baza exemplului său de a te ruga în mod inteligent și în sensul Duhului lui Dumnezeu. El știa din Sfânta Scriptură că Dumnezeu va pedepsi poporul, dacă el se va îndepărta de Dumnezeu, prin reținerea ploii (Deuteronomul 26.1-20; 11.17). Deoarece regatul de nord al lui Israel (cele zece seminții) se îndepărtaseră de Domnul [Yahwe] și adoptaseră ca religie închinarea la Baal, Ilie știa ce va veni peste ei, și s-a rugat în conformitate cu căile lui Dumnezeu în această chestiune. Nu ni se cuvine în epoca creștină să ne rugăm într-o manieră poruncitoare împotriva oamenilor, adică să pronunțăm blesteme și judecări asupra lor. În această privință Ilie nu este un model pentru noi.

A doua rugăciune a lui Ilie pe Muntele Carmel a fost consemnată în 1 Împărați 18.41-45. Ea este legată de restaurarea poporului apostat al lui Israel față de Iahve și binecuvântarea asociată cu aceasta. La trei ani și jumătate după prima rugăciune, „Ilie s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie și pământul și-a dar rodul.” Aceasta este ceva pe care cu siguranță trebuie să o imităm în rugăciunile noastre. Ar trebui să ne dorim binele și binecuvântarea pentru toți oamenii și să ne rugăm în acest scop. Este exact ceea ce a făcut Ilie.

Iacov nu menționează în acest [al doilea] caz că Ilie s-a rugat cu stăruință. Dar când ne uităm la relatarea din 1 Împărați 18, vedem multe elemente esențiale ale rugăciunii fierbinte a acestui om drept - tot ce trebuie să avem în rugăciunile noastre.

Elementele din rugăciunea lui Ilie pe Carmel

- *Înțelegere:* „Este un vuiet de mare ploaie” (1. Împărați 18.41). Poporul s-a întors la

Domnul și, de aceea, Ilie a știut că voia lui Dumnezeu era să deschidă cerurile și să trimită ploaie, căci Dumnezeu răsplătește întotdeauna ascultarea (Deuteronomul 11.13-15; 1 Ioan 5.14: „după voia Lui”).

- *Părtășia*: „Și Ilie s-a suit pe vârful Carmelului” (1. Împărați 18.42). Acest lucru indică apropierea de Dumnezeu (compară cu Ioan 15.7: „dacă rămâneți în Mine”).
- *Smerenia*: „S-a plecat la pământ” (1. Împărați 18.42b).
- *Dependența*: „... și-a pus fața între genunchi” (1. Împărați 18.42c).
- *Credința*: „Suie-te, ... și uită-te spre mare” (1. Împărați 18.43a; Coloseni 4.2; Efeseni 6.18:

„veghind”).

- *Perseverența*: „Și el a zis de șapte ori: «Du-te din nou»” (1. Împărați 18.43b; Efeseni 6.18: „cu toată stăruința”).
- *Încredere*: „Suie-te și spune-i lui Ahab: înhamă” (1. Împărați 18.44; 1 Ioan 3.21,22: „Avem îndrăzneală la Dumnezeu”).

Restabilirea unui credincios infidel (versetele 19,20)

Versetele 19,20

Iacov 5.19,20: Frații mei, dacă cineva dintre voi se va rătăci de la adevăr, și cineva îl va întoarce, să știe că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate.

Tema din această secțiune este în legătură cu restabilirea oamenilor, care s-au abătut de la cale. Am văzut cum să se roage bătrânii bisericii pentru restabilirea unui credincios care era bolnav, pentru că Dumnezeu Și-a pus mâna Sa disciplinatoare asupra lui. L-am privit și pe Ilie, care arată nevoia de rugăciune în părtășie cu Duhul lui Dumnezeu în legătură cu o persoană care s-a abătut de pe cale. Dar acum, în aceste ultime două versete ale capitolului, găsim sarcina fraților și surorilor de a merge după un credincios rătăcit ca să-l aducă înapoi.

În cazul fostului bolnav, Dumnezeu s-a folosit de boală pentru a-l aduce înapoi la Domnul. Prin faptul că persoana se adresează bătrânilor, ea cere ajutor. În consecință, în persoana respectivă a avut loc o convertire. Dar în situația pe care o avem acum înaintea noastră, persoana nu solicită ajutor. Prin urmare, lucrarea de pocăință nu a început încă în sufletul său. Acest ultim caz este, prin urmare, mult mai dificil. Deși este o sarcină deosebit de mare, Iacov le impune fraților săi responsabilitatea de a merge și de a aduce înapoi persoana respectivă. Cum vor realiza ei acest lucru? Pentru ca cineva să se poată întoarce la Domnul, trebuie să existe pocăință - o schimbare a inimii și o judecată a tuturor greșelilor care au fost făcute. De aceea, cei care caută să-l restabilească pe fratele rătăcit trebuie să îi slujească în așa fel încât să îi fie atinse inima și conștiința.

De asemenea, trebuie să se țină seama de faptul că cei care desfășoară această slujire de restabilire nu trebuie să fie neapărat bătrânii din adunare. Iacov spune pur și simplu, „și cineva îl va întoarce”. Acest „cineva” ar putea fi orice frate sau soră, care are pe inimă

persoana care s-a rătăcit. Suntem cu toții „păzitorul fratelui nostru” (Geneza 4.9) și ar trebui să ne pese tuturor suficient de mult de el pentru a merge după el. Avram a avut grijă de Lot și l-a adus înapoi (Geneza 14.14-16). Apostolul Pavel abordează această slujire necesară în Galateni 6.1: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșeală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândității, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Observă: Acest lucru nu necesită un dar deosebit. Tot ceea ce este necesar este o gândire spirituală și o preocupare sinceră pentru persoana care s-a rătăcit. Acest lucru ne va determina nu numai să ne rugăm pentru acea persoană, ci și să mergem după ea, și, dacă este posibil, să o aducem înapoi.

Iacov caută să ne încurajeze în această lucrare spunând: „Să știe că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate.” Aceasta nu este scrisă fratelui rătăcit, ci celor care se îngrijesc de el. Aceasta arată că slujba de restabilire a unui suflet este o lucrare care merită să fie făcută. Dumnezeu dă bucurie și cunoștința deosebită a aprobării Sale celui care se îngrijește de un frate rătăcit sau o soră rătăcită. Mântuirea unui om „din rătăcirea căii lui” se referă la faptul că, prin pocăință, este împiedicat să cadă mai adânc în păcat și, astfel, să simtă consecințele guvernării lui Dumnezeu. Pedepsa lui Dumnezeu îl va urmări pe credinciosul rătăcit - chiar până la punctul de a-i scurta viața pe pământ prin „moarte”. Mulți copii îndărătnici ai lui Dumnezeu au murit prematur sub mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu, pentru că nu au fost dispuși să îndrepte cursul păcatului, pe care se aflau. Eclesiastul ne avertizează: „Nu fi prea rău și nu fi nebun! Pentru ce să mori înainte de timpul tău?”. (Eclesiastul 7.17).

Cel care caută să-l restabilească pe fratele rătăcit află probabil despre păcate din viața persoanei, dar „dragostea acoperă o mulțime de păcate” (1. Petru 4.8) și nu va răspândi aceste lucruri înaintea lumii, pentru a murdări suplimentar mărturia creștină. Iubirea acoperă ceea ce a fost condamnat și părăsit.

Această lucrare de a căuta bunăstarea și restabilirea altuia este o dovadă în plus că o persoană are credință. Dacă noi credem sincer în Domnul Isus, îi vom iubi pe ceilalți, care cred în El, iar când un astfel de credincios se rătăcește pe cale, dragostea din noi va căuta să îl readucă (1 Ioan 5.1). Dragostea divină dintr-un credincios va căuta să conducă persoana care a greșit la pocăință, ca ea să se judece pe sine însuși și să se întoarcă la Domnul. În cazul în care o persoană nu este un credincios adevărat, ci un simplu mărturisitor, ea nu se va îngriji de o persoană care s-a rătăcit, arătând astfel că nu este cu adevărat un credincios.

În concluzie, am văzut că Iacov îi provoacă pe cei care au credință să o dovedească în diferite moduri în situațiile de zi cu zi ale vieții, astfel încât să fie clar pentru toți că sunt adevărați credincioși în Domnul Isus Hristos.

[Der Jakobusbrief \(5\)](#)

Tradus din *The Epistle of James*

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca traducătorului: textual: „pentru zilele din urmă”.

[2] J.N. Darby, *The World of Christ*, pag. 10.